

едно крилце, че да хвърка като пиле. (Съгледала Чавдара — приближава се). Чавдаре, чедо, вземи това крилце, че да ти е леко като на пиле.

Единъ старецъ (подава нѣщо на съседа си): — Хапни си, куме, отъ моя оброкъ.

Другия: — Нахранихъ се отъ топлитѣ слова на отецъ Стефана, сполай ти. Какво хубаво слово!

— Тъй е, тъй! Чудно говори отецъ Стефанъ. А пъкъ Чавдаръ. . .

— Защо не съмъ на неговитѣ години.

— Както, когато ни предвождаше въ Завѣрата... Безъ тебе накъде бихме тръгнали. Ехъ юначуга бѣше ти. Де онуй време?

(Мълчание).

(Къмъ другия край на софрата, която се губи въ далечината се явява високъ човѣкъ. въ дрипави дрехи, съ десаги на рамо. Чавдаръ щомъ го вижда — трѣгва къмъ него. Приближилъ го: — Вижда се какъ сърдчено се ржкватъ и нѣщо оживено приказватъ).

Дѣдо Кузманъ (къмъ Димитра): — Гледай го. . . И съ вретенаря намѣри какво да приказва! Колко е добъръ нашъ Чавдаръ!

Дѣдо Димитъръ: — Когато човѣкъ си е благословенъ отъ Бога. . .

Дѣдо Кузманъ: — И баща му, Богъ да го прости! Ама и синътъ си го бива.

Дѣло Димитъръ: Крушката не пада далечъ отъ крушата, свато.

Дѣдо Кузманъ: — Идатъ насамъ, я да ги извикаме!

Дѣдо Димитъръ (станалъ, маха съ ржка): — Чавдаре, Чавдаре. . .

(Пристигатъ Чавдаръ и вретенаря).

Дѣдо Кузманъ (подавадки парче месо на вретенаря): — Хапни си за наше здраве! Па и пийни си!

Вретенаря: — И за успѣха на дѣлото!

Дѣдо Кузманъ (подгледва изпитателно Чавдара).